

iBoy

Van Kevin Brooks verschenen eerder bij De Harmonie:

Voor 10 tot 12 jaar

Delaney Detectives – In actie!

Delaney Detectives – Gevaarlijk spel

Delaney Detectives – Slangenkuil

Voor 12 tot 15 jaar

Martyn Big

Lucas

Naked

Voor 15 jaar en ouder

Candy

Het dodenpad

Aanwezig

Bedreigd

Zwartkonijn

Dood aan God

Bunkerdagboek

Bad Castro

Bang geboren

Hondenjong

IBOY

**KEVIN
BROOKS**

Vertaling Jenny de Jonge

De Harmonie – Amsterdam

Voor Dave en Steve
mijn zeer voortreffelijke en geliefde broers

De formule om de snelheid te berekenen van een voorwerp dat van een bepaalde hoogte valt, luidt: $v = \sqrt{2ax}$, waarbij v = snelheid, a = versnelling ($9,81 \text{ m/s}^2$) en x = afstand.

De mobiele telefoon die mijn schedel verbrijzelde was een iPhone 3GS, 32GB. Hij woog 135 g, was 115,5 mm x 62,1 mm en had op het moment van de inslag een snelheid van ongeveer 124 km/u. Natuurlijk wist ik dat toen allemaal niet. Het enige wat ik toen wist, waar ik me vaag van bewust was, was een klein zwart voorwerp dat midden op de dag uit de hemel op me af raasde, en toen...

BAM!

Een flits van ongelooflijke pijn...

En daarna niets.

Twintig minuten eerder was alles nog volkomen normaal. Het was vrijdag 5 maart en de straten lagen nog vol smurrie van de sneeuw van vorige week. Ik was op de gewone tijd van school vertrokken, iets over halfvier, en toen ik naar huis liep voelde ik me zo'n beetje hetzelfde als altijd. Goed wel, maar niet geweldig. Alleen, maar niet eenzaam. Een beetje depri over van alles en nog wat, maar niet over iets speciaals. Gewoon mijn doodnormale zelf: Tom Harvey, een jongen van zestien uit Zuid-Londen. Geen bijzondere problemen, geen geheimen, geen angsten, geen slechte gewoontes, geen nachtmerries, geen speciale talenten... niks bijzonders te melden. Een gewone jongen, meer niet. Ik had natuurlijk wel mijn dromen en verlangens, net als iedereen. Maar dat waren het dan ook... dromen en verlangens.

En een van die dromen en verlangens zal wel over het meisje zijn gegaan aan wie ik dacht toen ik door High Street en over Crow Lane naar het vertrouwde grijze gebouwencomplex van Crow Town liep, de buurt waar ik woonde (officieel heet die Crow Lane Estate, maar iedereen zegt Crow Town).

Het meisje heette Lucy Walker.

Ik kende Lucy al jaren, sinds we klein waren en naast elkaar woonden. Haar moeder paste soms op mij voor mijn oma en mijn oma deed dat weer voor haar en later toen we allebei wat ouder waren, speelden Lucy en ik dikwijls samen bij elkaar thuis, op de galerij, in de liften, op de schommels en de toestellen op de kinderspeelplaats. Lucy woonde niet meer naast ons, maar nog wel in dezelfde torenflat (Compton House), alleen een paar verdiepingen hoger en ik had nog steeds veel contact met haar. Soms kwam ik haar op school tegen en als het zo uitkwam liepen we samen terug naar huis; af en toe ging ik bij haar langs en bleef daar een tijdje plakken, of zij kwam naar mijn huis...

Maar we speelden niet meer samen op de schommels.

En dat miste ik een beetje.

Ik miste veel van Lucy Walker.

Dus had ik het wel prettig gevonden toen ze eerder die dag op het schoolplein naar me toe kwam en vroeg of ik na school bij haar langs wilde komen.

‘Ik moet je ergens over spreken,’ had ze gezegd.

‘Oké,’ had ik gezegd. ‘Geen probleem... hoe laat?’

‘Een uur of vier?’

‘Oké.’

‘Dank je wel, Tom.’

En daarna had ik de rest van de tijd aan haar lopen denken.

Maar nu, terwijl ik binnendoor ging via de strook gras tussen Crow Lane en Compton House, vroeg ik me af waarover ze me wilde spreken. Ik hoopte dat het iets met haar en mij te maken had,

maar diep vanbinnen wist ik dat het waarschijnlijk niet zo was. Dat het waarschijnlijk weer over die stomme broer van haar zou gaan. Ben was zestien, een jaar ouder dan Lucy (maar ongeveer vijf jaar stommer) en de laatste tijd was hij een beetje aan het ontsporen: hij spijbelde van school, ging met foute mensen om en gaf voor iets te zijn wat hij niet was. Ik had Ben nooit zo gemogen, maar het was geen slechte jongen, alleen een beetje een idioot, en gemakkelijk te beïnvloeden, wat op zich niet zo vreselijk is... maar Crow Town aast op makkelijk te beïnvloeden idioten. Ze vreet ze op, spuugt ze uit en laat niets van ze over. Terwijl ik door het hek het plein voor Compton op liep, had ik het vermoeden dat Lucy me daarover wilde spreken. Wist ik wat Ben in zijn schild voerde? zou ze willen weten. Had ik iets gehoord? Kon ik iets doen? Kon ik met hem praten? Kon ik proberen hem op andere gedachten te brengen? En natuurlijk zou ik zeggen: ja, ik zal met hem praten, ik zal kijken wat ik kan doen. Terwijl ik heel goed wist dat het niet zou helpen. Maar wel hoopte dat Lucy het heel erg zou waarderen...

Ik keek op mijn horloge.

Het was tien voor vier.

(Ik had nog vijfendertig seconden normaal te leven.)

Ik weet nog dat ik, toen ik over het plein naar de hoofdingang van de torenflat liep, besepte dat het ondanks de vieze sneeuwtroep en de ijzige kou in de lucht eigenlijk een heel mooie dag was: tintelfris, stralend en helder, zingende vogels in de zonnige lentelucht. Het vogelgezang werd bijna overstemd door de gebruikelijke krankzinnige soundtrack van de wijk: geschreeuw in de verte, ronkende auto's, hondengeblaf, dreunende muziek uit tien verschillende hoogbouwramen en al stond de zon hoog en stralend aan de hemel en kon de lucht niet blauwer, het plein voor Compton House lag als altijd somber in de schaduw.

Maar toch was het best een mooie dag.

Ik bleef even staan en keek weer op mijn horloge, vroeg me af of

ik te vroeg was. Vier uur had Lucy gezegd. En het was nog steeds tien minuten voor. Maar aan de andere kant had ze ook weer niet klokslag vier uur gezegd, wist ik. Rond vieren had ze gezegd.

Ik keek nog eens op mijn horloge.

Het was negen en een halve minuut voor vier.

Dat was toch rond vieren, of niet?

(Ik had nog vijf seconden.)

Ik haalde diep adem.

(Vier seconden...)

Zei tegen mezelf dat ik niet zo stom moest doen...

(Drie...)

En stond net op het punt door te lopen toen ik van boven een verre schreeuw hoorde.

‘Hé, HARVEY!’

(Twee...)

Het was een mannenstem en hij kwam van heel hoog, ergens bij de top van de toren vandaan, en heel even dacht ik dat het Ben was. Niet om het een of ander, maar omdat ik aan hem had lopen denken en hij op de dertigste verdieping woonde en een man was...

Ik keek omhoog.

(Een...)

En toen zag ik het – dat kleine zwarte voorwerp dat door de heldere blauwe lucht op me af kwam razen. En toen...

BAM!

Een flits van ongelooflijke pijn...

En daarna niets.

(Nul.)

Het einde van mijn normale leven.

Het binaire talstelsel maakt alleen gebruik van de cijfers 0 en 1. Getallen worden voorgesteld in waarden van twee in plaats van waarden van tien zoals in het decimale stelsel. In binair schrift wordt 2 geschreven als 10, 3 als 11, 4 als 100, 5 als 101, enzovoort. Computers werken met binair schrift, waarbij de twee cijfers corresponderen met twee schakelposities, bijvoorbeeld aan of uit, ja of nee. Uit deze aan-uit-, ja-nee-positie, komt alles voort.

Voor ik wist wat er gebeurd was (tenminste, voor ik dat bewust wist), opende ik mijn ogen en staarde omhoog naar een stoffige tl-buis aan een mij onbekend wit plafond. Mijn hoofd bonsde als een gek, mijn keel was gortdroog en ik had dat gevoel van er-nog-niet-helemaal-zijn dat je krijgt als je heel diep geslapen hebt. Maar ik voelde me niet moe. Ik had geen slaap. Ik was niet versuft. Eigenlijk was ik, het er-nog-niet-helemaal-zijngevoel daargelaten, ongeloflijk klaarwakker.

Een tijdje verroerde ik me niet, maakte geen geluid, lag alleen maar volkomen stil naar de tl-buis aan het plafond te staren en dwaas alle details in me op te nemen: de lamp was aan één kant gebarsten, het plastic was oud en vergeeld, er zaten twee vliegen tegenaan geplakt...

Toen deed ik mijn ogen dicht en luisterde alleen maar.

Dichtbij hoorde ik een zwak gepiep, iets zoemen, een zacht getik. Op de achtergrond hoorde ik gemompel van halfluide stemmen, een zwak geruis van gecapitonneerde deuren, gedempt gerinkel van telefoons, het doffe gerammel van karretjes...

Ik liet de geluiden over me heen komen en richtte de aandacht op mezelf. Op mijn lichaam. Mijn positie. Mijn plek.

Ik lag op mijn rug, in een bed. Mijn hoofd rustte op een kussen. Ik voelde dingen op mijn huid, in mijn huid, onder mijn huid. Iets in mijn neus. In mijn keel. Er hing een zwakke geur van desinfecterende middelen.

Ik deed mijn ogen weer open en – zonder mijn hoofd te bewegen – keek om me heen.

Ik lag in een kleine witte kamer. Er stonden apparaten naast het bed. Instrumenten, slangen, infusen, ledschermen. Verschillende delen van mijn lichaam waren via een ordelijke wirwar van heldere plastic slangen met een aantal apparaten verbonden – mijn neus, mijn mond, mijn maag... andere delen – en een stel dunne zwarte draden van een ander apparaat leek vast te zitten aan mijn hoofd.

Ziekenhuiskamer...

Ik lag in het ziekenhuis.

Nou en, zei ik tegen mezelf. Geen probleem. Je ligt in een ziekenhuis, meer niet. Niks om je ongerust over te maken.

Terwijl ik mijn ogen weer dichtdeed om het bonzen in mijn hoofd te verminderen, hoorde ik links van me iemand plotseling naar adem happen – duidelijk een menselijk geluid – en toen ik mijn ogen opendeed en mijn hoofd omdraaide was ik enorm opgelucht dat ik de vertrouwde, verfomfaaide gestalte van mijn oma zag. Ze zat op een stoel tegen de muur, haar laptop op haar knieën, haar vingers boven het toetsenbord. Ze staarde me aan, haar ogen een mengeling van shock, ongeloof en opluchting.

Ik lachte naar haar.

‘Tommy,’ fluisterde ze. ‘O, goddank...’

En toen gebeurde er echt iets heel raars.

Hoe beschrijf je iets wat niet te beschrijven is? Ik bedoel, hoe beschrijf je iets wat buiten het menselijk bevattingvermogen ligt?